

so zrla ta nenadni prizor molčé, resni in ganjeni. Zbralo se jih je več. Prišel je tudi gospod Kres. Plakajočo, ihtečo Vero so odvedli. Lovci so napravili iz smrekovih vej nosila ter odnesli ranjenega, rahlo dihajočaga Lesarja na Jesenik.

(Pride še.)

Golobček.

Golobček snežnobeli	Golobček ni čarobno
Dospel je bil do nas,	O vesni spev slavil,
O vesni mi razceveli	Le dragi v pismo drobno
Prinesel z dalje glas.	Občutke srčne vlil.

S tem pismicem pa vstala
Cvetoča je pomlad,
In ko sem ga prebrala
Mi vsklilo sto je nad!

Zorana.

Iz dnevnika male gospodinje.

Piše Grilček.

O poslih.

aši Veroniki je teta umrla. —

Nehala je trpeti stara, prijazna ženica, ki je tolikokrat sklonjena priromala do nas, sedla zunaj pod kuhinjskim oknom na klopico, ter je jela glasno odkašljavati sè svojim močnim, možkim glasom. Vsi smo prihiteli, kadar smo jo slišali — dobro se spominjam! — Še meni prihaja težko, kaj neki Veroniki, ubogi Veroniki, katera se ne more niti oddahnuti od samih solz, če prav je bila že nekako pripravljena; saj mi je v zadnjem tednu tolikokrat pomenljivo pravila svoje sanje: o kalni vodi in o svetem Petru!

Po južini, kadar je Veronika odvezala svoj delavnični predpasnik, izginila sem tudi jaz v svojo sobico; in kadar je ona vsa v svojej najtemnejšej obleki, le z belim robcem v roki, stopila čez prag, izmuznila sem se tudi jaz za njo ... Atej, mamica pa sta oba slovesno molčala, kadar sem jima poljubila roke ...

Veronika me je gledala od strani, ko sva stopali druga tik druge. Konečno je menda le spoznala, da idem ž njo eno pot — na pogreb. Zopet in zopet si je brisala solze ...